

Szeptember

Üdvözlégy, gyönyörű nyárvég, tündéri sugárzás,
 hullámos szelid ég, selymesen omladozó
 felhők fátyola fönn: puha kék, teleshöve arannyal,
 s távoli dombok ölén lengedező lila köd...
 Látod, az erdők zöldjei között már sárgul a nyárfa,
 s alkonyidőben avárt zörget a halk fuvalom,
 rőzseszag úszik az estben, a vad szerelem heve, drágám,
 nem lobbant zivatart, simogat és mosolyog,
 s mint a gyümölcs, ha levőna, betelve zamattal az ágról,
 szivre a sziv, megadón úgy omol ajkra az ajk...
 S nem viadal, nem a csók! — a hegyekben a párok időnkint
 hosszan nézik a táj őszbefolyó színeit,
 s szól a fiú, karját a leány derekára övezve:
 „Drága, betelt im a nyár, hamvasan int a kökény,
 vérzik a csipkebogyó, a hegyoldalon érik a szőlő,
 duzzadt fürtjei közt dongva kering a darázs,
 szinte kicsattan az őszibarack, úgy kéri: szakíts le,
 s vágjik a fogra, amely zsenge húzába harap...“
 És — kicsi melle remegve feszül a fiú tenyerében,
 nedves a szája, ragyog mély szeme, — szól a leány:
 „Ő csak az ég lehet ily gyönyörű, csak a menny ilyen édes,
 fönn az a távoli táj, hol csupa fény a világ,
 tündöklő tavakon hattyúként úsznak az álmok,
 lágyszó dalt kódlik a föld, és a vidám szeretők
 élnek örökre heves, remegő szerelembe borultan
 s csókok szirma virul szüntelen ajkaikon“ ...

Rónay György

Esztendők útján

Mint aki vándorútra indul
 s elmosolyodva lép tovább,
 koszorút fonva fájdalomból,
 rég elfelejtve lábnyomát,
 esztendők útján így mehetnék
 s már visszatérnem sincs hova —
 elárvul bennem minden emlék,
 a multnak nincsen otthona.

Zuhan a nyár — akárha hegyről
 tekinteném be, vész a táj —
 jól érzi már: nem ismerem föl,
 szememből a tűz szárnya száll —
 a fényküllők zengőn roharnak,
 egy lélekzet s már elmarad
 az erdős oldal, lángba hamvad
 s elgyúl az óriási nap.

Vidor Miklós

Ad sodales

— Sik Sándornak —

Szavamban éled s zengeni kezd a mult,
szinére kapva újul a dús jövő;
megállanék s visz áramával
új tavaszok viharélű sodra.

Nem kell a nyálas, kancsali, szép mesék
gyerekszavával fátyolozott való:
mi van, szegényes semmi nékem,
és ami lenne, önáltatás csak.

A lehetetlent álmodom én 's hiszem,
szép, szárbaszökkent, hősi jövő, te vagy,
csupán te, mit méltó dalomban
biztos ütembe szorítva zengni.

Elunt világ ez, bomba, nyomor, hadak,
bizonytalanság, háború — Istenem,
mosolygsz-e rajta? Nem e férgek
nyála emészti a büszke álmot,

mit bennem hivatál májusi napsugár
fényére élni egykor. A szörny sötét
talpát kivárni megtanultam
s nem hiszem én, hogy a sorsom ez lesz!

Ha elragadsz majd, mint a dicső királyt,
kit népe közzül fény s ragyogás között
vettél magadhoz, úgy viszel majd
engemet is, egyenest az égbe,

hogy ott meséljek néked e föld bohó
s csodálatos szép álmairól s nyugodt
hangon szavaljak verseimből,
míg Te, sorom kijavítva bölongsz.

S addig kívárom, míg a vihar kihuny,
mécsem világát gyújtva a szálldosó
villámokon s elnyujtva testem,
friss tavaszok italába kortyol

még egyre szomjas ajkam, a társakat
buzdítva, zengni új tavaszok s örök,
kimulhatatlan mámoroknak
mind Tefeléd terelő kalandját.

Vidor Miklós